

[Aksel Larsen.]

stillede. Den skal ikke ramme de højere Embedsmænd, den skal ikke ramme Fabrikdirektører, den skal ikke ramme Departementschefer, og den skal naturligvis slet ikke ramme hele Klassen af egentlige Kapitalister: Fabrikanter, Grosserere, Rentekapitalister, Proprietærer, Godsejere o. s. v., o. s. v. Den skal paa Papiret gennemføres frivilligt, i Realiteten tvungent. Man lover, at de, der rammes af denne Arbejdsfordeling, skal faa en ringe Godtgørelse, de, der kun mister Arbejde en enkelt Dag om Ugen, den formidable Sum af 1 Kr. Naar de mister mere Arbejde, kan det stige til et noget større Beløb.

For det sjette skal Pengene til denne Godtgørelse skaffes ved en Skat paa alle Lønmodtagere, selv paa de lavest lønnede, med Undtagelse af dem, Arbejdsfordelingen ikke rammer, nemlig Landarbejdere, Læringer o. lign. Ligesom Arbejdsfordelingen, der i sig selv betyder en kolossal Nedskæring, kun skal ramme Lønarbejdere og Tjenestemænd og dermed ligestillede, saaledes skal Lønskatten kun ramme de samme Kategorier — ja, den skal ogsaa ramme de højere lønnede Embedsmænd, Direktører o. s. v. i det Omfang, de faar fast Løn, men ikke i det Omfang, de faar Tantième. Men Aftrapningen er saa uretfærdig som vel muligt, Stigningen er meget lille.

Man har betænkt Tjenestemændene med et Tillæg paa 50 pCt. til deres Lønsats. Der er nogle her i Tinget, som har protesteret imod dette, og jeg slutter mig til Protesterne, men ud fra mit Kendskab til Regeringens Indstilling og Synspunkter forstaar jeg saa udmærket godt, at man har ment at maatte lægge disse 50 pCt. paa. Sagen er den, at man for kort Tid siden meget nødtvungent indrømmede Tjenestemændene Ret til en beskeden Dyrtidsregulering, foreløbig for 7 Maaneder — den udløber til Oktober —, og nu har man aabenbart staaet over for Valget mellem direkte at ophæve denne Dyrtidsregulering med det samme og paa anden Maade at tage Pengene fra de paagældende, og saa har man valgt at lægge 50 pCt. paa deres Løn-skat for paa denne Maade at tage Pengene fra dem.

For det syvende omfatter Kriselovene en saakaldt Udbyttebegrænsning. Aktie-

selskabernes Ret til Udbytte begrænses imidlertid i saa fantastisk ringe Grad, at det ingen Rolle spiller, og i den ringe Grad, hvor det kunde komme til at spille en Rolle, skal de ikke engang aflevere Pengene til Samfundet, men faar Lov til at opspare dem og sikre sig Renter og fremtidigt Udbytte af dem. For øvrigt har man omhyggeligt ventet saa længe med at gennemføre denne saakaldte Udbyttebegrænsning, til man var sikker paa, at det overvældende Flertal af Aktieselskaberne og alle de væsentlige Aktieselskaber for længst havde holdt Generalforsamling, deklareret Udbytte og foretaget Udbetalingen. Man vilde under ingen Omstændigheder komme med noget, der lignede Udbyttebegrænsning, før man var bombesikker paa, at det var for sent.

For det ottende begrænser man Retten til Tantièmeudbetaling paa samme Maade og paa samme sene Tidspunkt, som man foretager Udbyttebegrænsningen, og gennemhuller øjeblikkelig Bestemmelsen ved at give Ministeren Ret til at dispensere.

For det niende gennemfører man en ny Lov til de mange, vi har i Forvejen, om Priskontrolraad, Avancebegrænsning og Maksimalpriser. Den ligner de gamle, og der er ingen Udsigt til, at Administrationen af den bliver anderledes end Administrationen af de gamle, hvilket vil sige, at der er al mulig Udsigt til, at den ligesom de andre intet praktisk kommer til at betyde for Priserne — der bliver frit Slag.

For det tiende yder man 20 Mill. Kr. i ekstra Tilskud til vanskeligt stillede Arbejdsløsheds-kasser. Det er vel ment som et Plaster paa Saaret, men jeg tror samtidig, det er fremtvunget af den haarde Nødvendighed, fordi visse Kasser ellers i en meget nær Fremtid kunde komme i den Situation, at de maatte standse deres ordinære Udbetalinger paa Grund af manglende Penge. Regering og Rigsdag har i de forløbne Aar, i Særdeleshed i den forløbne Vinter, mishandlet de arbejdsløse og Arbejdsløsheds-kasserne; man har øst Penge ud til alle mulige andre Formaal, ruttet med Hundreder af Millioner, men naar det drejede sig om de arbejdsløse og Arbejdsløsheds-kasserne, snørede man Pengepungen til og erklærede, at Staten er fattig, og nu skal der spares. Derfor tror jeg, det var en